

TIDEWATERSKÁ NEVESTA

LAURA FRANTZ

1

JAMESTOWN, VIRGÍNSKA KOLÓNIA

JAR 1634

Bohužiaľ, nebola jednou z tabakových neviest, ale poverili ju ich privítaním. Vskutku ťažká úloha pre dvadsaťšesťročnú ženu, aj keď bola dcérou hlavného obchodníka kolónie. Vrelé odporúčania vychvaľujúce krásne mladé Angličanky sa celú zimu hromadili na stole jej otca ako naviaty sneh a ich mená jej teraz tancovali pred očami ako zamrznuté snehové vločky.

Jane Rickardová. Mary Gibbsová. Jane Harmerová. Audrey Hoarová. Jane Macintoshová. Margaret Boardmanová. Jane Jacksonová. Abigail Downingová...

Škoda, že na svete je tak málo žien s menom Jane!

S ironickým úsmevom na perách stála neďaleko preplneného móla a zoznam tabakových neviest si pritískala k živôtku, aby si udržala aspoň trochu tepla v pobrežnom vetre, ktorý vo Virgínii nikdy neutíchal. Bola rada, že rodičia jej vybrali meno Selah. Ani jedna žena na palube prichádzajúcej lode Seaflower sa tak určite nevolá.

Vo vzduchu sa vznášal zápach slanej vody, rýb, tabaku a dechtu. Hlučné čajky krúžili na oblohe a škriekali, akoby aj ony chceli privítať túžobne očakávanú loď. Keď sa pred štvrtihodinou objavila na obzore, na brehu sa najprv zhromaždili jamestownskí muži – trpezlivé duše túžiace po potešeniach manželstva. Každý ženích zaplatí za nevestu stopäťdesiat libier v kvalitných tabakových listoch – výstrednosť, ktorú si mohli dovoliť len niektorí.

Na čele tohto podivného uvítacieho výboru stáli úradníci kolónie. Vo svojich najlepších nedeľných šatách a s nedávno pristrihnutými vlasmi aj bradami vyzerali zmenení na nepoznanie – všetci okrem Alexandra Renicka.

Xandera, ako mu hovorili dôverní priatelia. Široké plecia. Pozoruhodná výška. Nápadná brada. A k tomu zápästia prezrádzajúce skvelého šermiara. Jedného zo „starých“ virgínskych plantážnikov, ktorý v skutočnosti nebol starý, ale patril k hústke prvých osadníkov, ktorí sem prišli a od založenia osady pred takmer tridsiatimi rokmi odhodlane vzdorovali smrti.

Teraz pozeral na ňu a v jeho očiach videla pobavenie – alebo to bolo pohrdanie? Bledú tvár jej zohriala krv, ktorá sa do nej zrazu nahrnula, hoci sa snažila nečervenat'. Nečakala, že ho dnes uvidí vítať nevesty, aj keď bol vdovec.

Trochu posmešne jej zamával klobúkom. Slnéčné svetlo sa mu pohralo s tmavými vlasmi, ktoré nosil rozpustené a siahali mu až po široké plecia. „Všetko v poriadku, slečna Hopewellová?“

„To čoskoro zistíme, pán Renick. Prišli ste si po nevestu?“

Zrazu sa zamračil. Nad jej trúfalou otázkou?

„Ak si niekedy pekná mladá žena zaslúži pracovitého manžela, bude ním Alexander Renick.“ Jej tón vyznel rovnako posmešne ako jeho prehnaná poklona. „Môžem vás dopísať na zoznam oprávnených záujemcov...“

„Ktorých počet nepochybne presahuje počet kráľových chránenkýň, nachádzajúcich sa na palube tejto lode.“

„To je pravda. Tu nikdy nebude dost' žien.“

Zamyslene si pošúchal bradu. „Prezradte mi, čo sa s nimi stane po vylovení?“

Selah pozrela do svojich papierov, aj keď podrobnosti poznala naspamäť. „Ženy najprv poučia v kostole a potom ubytujú v domácnostiach manželských dvojíc, ktoré sa o ne budú starať, kým si nevyberú manželov.“

„Takže celá Virgínia ich bude teraz obskakovať v nádeji, že zabráni našim mužom, aby opustili kolóniu alebo si našli pohanské nevesty.“ Napravil si klobúk v silnejúcom vetre.

„Asi áno,“ zamrmlala, zasiahnutá trpkou pravdivosťou jeho slov. „Mattachanna nám veľmi chýba.“

Nastalo ticho.

Renickove oči zrazu pripomínali oblohu za letnej búrky. Jednu minútu boli strieborné ako práve vyrazená minca a druhú žiarivo modré ako Chesapeacký záliv. O tragédii, ktorá ho postihla, sa zatiaľ spolu neporozprávali. V skutočnosti sa zhovárali veľmi zriedka. „Použili ste jej indiánske meno. Nenazvali ste ju lady Rebeccou.“

„Anglické meno z nej ešte neurobí Angličanku,“ podotkla Selah. „Mattachanna bola powhatanská princezná. Inak ju nazvať nemôžem.“

Uprel na ňu prenikavý pohľad. Neočakávala odpoveď. Zarastená brada mu viditeľne stvrdla – jasné varovanie, že sa priblížila k hranici, ktorú neradno prekročiť.

Ticho sa s ňou rozlúčil a o krok ustúpil. „Vraciam sa do Rose-n-Valu.“

„Nezostanete na...“ Zmätená Selah sa zarazila. Ako by mala nazvať príchod tabakových neviest?

„Maškarný ples?“ Xander pokrútil hlavou a odvrátil sa. Okraje tmavého plášťa sa mu vo vetre zvinovali a rozvinovali ako lodná plachta.

Vskutku, maškarný ples. Ale presne tak sa cítila uprostred toľkých veselých mužských hlasov a samopašného smiechu. Na breh prišli ďalší muži a pohľadmi sa zavätali do lode s vysokými stožiarimi, ktorá bola tri mesiace alebo aj dlhšie domovom prichádzajúcich neviest.

„Posielam srdečné pozdravy vdove Brodiovej a vašim ušľachtilým psom!“ zavolala za ním a nevsímala si rozporuplné pocity, ktoré v nej zakaždým vyvolali ich občasné stretnutia. Najčastejšie smútok, príležitostne očarenie a veľmi zriedka pohrdanie.

Vďaka bohu, Seaflower s toľkými ženami pri zábradlí jej poskytla dostatočné rozptýlenie. Zízajúci muži mrmlali a nezadržateľne sa valili dopredu ako prílivová vlna, vzdúvajúca sa od netrpezlivého očakávania. Selah premohla lútosť. Nový svet na nich tvrdo doľahol. Túžili po spoločnosti. Po pohľade na peknú zásteru. Po plnom tanieri. Po niečom, čo presahovalo hranice života, v ktorom poznali iba drinu a biedu. Týchto mužov videla v ich najhorších chvíľach, ich skromné prednosti a mnohé nedokonalosti poznala rovnako dobre ako tovar v koloniálnych skladoch a, bohužiaľ, väčšinou by za nich nedala ani deravý groš.

„Sestra!“ doniesol k nej vietor z paluby ponad sčerenú vodu známy hlas. Shay?

Selahino podráždenie ešte vzrástlo. Jej mladší brat bol veľmi dlho preč, a to iba preto, lebo ich otec usúdil, že obchodovanie ho nudí a potrebuje si vyskúšať niečo nové. Stál vedľa kapitána Kendalla a vyzeral veselý, aj keď oveľa chudší než pri svojom odchode z Jamestownu pred šiestimi mesiacmi. Solené bravčové mäso a sušienky mu zjavne nerobili dobre. Bože, ako veľmi jej chýbal!

Z lode vystúpil prvý. Na nohách, ktoré mal po dlhom pobyte na mori neisté, zbehol po lávke a pustil sa pretláčať medzi mužmi. Keď sa napokon dostal k nej, takmer ju zrazil na zem – ale skôr svojím zápachom než mocným objatím.

„Selah, konečne!“

Zadržala dych a pevne ho objala, radosť v nej doslova bublala. „Na to, že máš za sebou dlhú plavbu, nevyzeráš najhoršie, braček.“

„Osem ľudí počas nej zomrelo a dvanásť ochorelo,“ smutno oznámil a potom sa rozhlíadol okolo seba. „Kde je otec?“

„Na ceste.“

„A matka? Má sa dobre?“

„Áno. Je v záhrade.“ Kde inde by na jar bola?

„Som hladný ako vlk a už sa ich neviem dočkať.“ Obdaroval ju štrbavým úsmevom a rázne vykročil, čím jej pripomenul Xandera, ktorý sa pobral rovnakým smerom pred necelou štvrthodinou. Brat sa na ňu naposledy obzrel cez plece.

„Mám pre vás kopol zaujímavých príbehov!“ zavolal.

Selah postupne zmizol z tváre úsmev a vrátila sa k svojmu zoznamu. Ktoré chuderky zomreli a ktoré bude treba odniesť na ošetrovňu? Možno medzi nimi bude aj ich zverenkyňa, dievča bez tváre, ale nie bez mena – Cecily Wardová. Selah mala pocit, že tie ženy už pozná. Požiadavky virgínskej kolónie boli veľmi prísne: uchádzať sa môžu len mladé, pekné a dostatočne vzdelané. Najmladšia mala iba šesťnásť rokov a najstaršia dvadsaťosem. Pokiaľ išlo o ich Cecily...

Dcéra zosnulého džentlmena, ktorá vie priať, šiť, variť, piecť, vyrábať syr aj maslo, bez problémov zvláda bežné domáce práce a okrem toho je zručná čipkárka.

Selah znovu pozrela na ženy, ktoré sa odvracali od zábradlia a chystali sa vystúpiť na breh. S vážnym alebo ostražitým výrazom na tvárach, prezrádzajúcich utrpenie prežité počas dlhej plavby cez oceán, kráčali v ústrety tomu, čo im Jamestown mohol ponúknuť. A mesto, nedávno prekrstené na James Cittie v smiešnom úsilí ukázať ho v lepšom svetle, sa veru malo čím pochváliť. Každéj neveste sľúbili malú parcelu – v Anglicku

niečo neslýchané –, čo nepochybne urýchlilo ich príchod do Jamestownu. Na lodi dostali nové oblečenie a biele rukavičky z jahňacej kože. Pre tie, ktoré túžili po sladkostiach, kúpili sušené slivky. Všetko zaplatili anglickí investori.

Selah a jej otec mali na tejto strane Atlantického oceána dozrieť na výdaj ďalšieho slúbeného tovaru, ktorý teraz ležal na policiach v jamestovnskom sklade. Spodničiek, záster, dvoch párov topánok, šiestich posteľných plachiet a bielych čiapok alebo čepcov, ktoré vydaté ženy nosili, aby sa odlišili od slobodných.

Ale najmä na samotné nevesty.

Rose-n-Vale bol sčasti dvojposchodová drevená stavba a sčasti flámsky murovaný dom, podivná zmes starého a nového, rustikálneho a elegantného, ale patril jemu a našiel v ňom domov. „Vzdušný zámok“, ako miestni hovorili Rose-n-Valu, nachádzajúci sa niekoľko míľ hore riekou od Jamestownu, sa stal Xanderovým útočiskom z jediného dôvodu – nachádzal sa dosť ďaleko od malicherného politikárčenia a nekonečných hádok, ktoré ho doslova vyhnali z najväčšej virgínskej osady.

Rozľahlé a ťažko vydobyté sídlo, obklopené tabakovými poľami v rôznych fázach pestovania, jasne dokazovalo, ako Xander trávi svoj čas. Za jeho vzdialenými hranicami ležali úhorom susedove polia. Tento plantážnik a zároveň priateľ, ktorý zahynul pri násilnostiach v roku tisícšesťstotridsaťdva, Xanderovi veľmi chýbal. Na druhej strane sa rozprestierali – takisto neobrobené – polia patriace ďalšiemu blízkeму priateľovi Ustisovi Hopewellovi, hlavnému obchodníkovi kolónie. Povrávalo sa, že niektoré dostane Selah Hopewellová do vena. *Ale kým neskrotí svoj jazyk a temperament, pomyslel si Xander, nijaký muž nenaberie odvahu uchádzať sa o jej veno alebo o ňu.*

Prešiel cez predné dvere obrátené k rieke a zložil si klobúk. Hodil ho na stôl neďaleko schodiska, kde pristál s tichým buchnutím, pričom takmer prevrátil vázu s kvetmi, ktorú naň položila jeho teta, starajúca sa mu o domácnosť. Xander sa zachvel, vrátil vázu doprostred stola a potom vošiel do svojej pracovne, najpoužívanejšej miestnosti v dome.

„Alexander?“ ozval sa z bočných dverí ženský hlas.

„Teta, ako sa cítite?“ Keď odchádzal do Jamestownu, bolela ju hlava. Virgínske podnebie citlivej Škótky príliš neprospievalo.

„Zase som ako rybička, synovec.“ Usmiala sa a utrela si ruky do zástery. Vráskavé líce mala biele od múky. „Práve som dopiekla chlieb na tento týždeň. Ale viac než naň mám chuť na správy o tabakových nevestách.“

Teta pravdepodobne túži po ženskej spoločnosti, usúdil Xander. Obišiel stôl a s nevôľou pozrel na otvorené účtovné knihy a rastúcu kopu korešpondencie. „Keď som odchádzal z mesta, Seaflower bola takmer v prístave.“

Neveriaco vyvalila oči. „Nezostal si tam, kým všetky tie ženy nevystúpili na breh, aby si si ich mohol prezrieť?“

„Nie.“ Zjavne sa dopustil najväčšieho priestupku. „Keby som vedel, že sa o ne zaujímate, svoj odchod by som odložil. Najprv som sa porozprával so slečnou Hopewellovou...“

„So Selah?“

„Áno. Prezradila mi, že ženy ubytujú v domácnostiach manželských dvojíc a potom sa začne dvorenie.“ Keď si všimol tetin sklamaný výraz, snažil sa spomenúť si na ďalšie podrobnosti, no márne. „Tak či onak, bolo tam dosť mužov túžiacich privítať tie nádejné nevesty.“

„Ale ty, bohužiaľ, nie.“

„Väčšmi myslím na záležitosti týkajúce sa plantáže než na ženy.“

„Po takej dlhej zime to je celkom pochopiteľné. Takže dnes budeme zase večerať sami?“

Zase. Jednoduchá otázka ho zaskočila. Sami. Vydaní napospas osudu. Bez svadobných vyhlíadok. „Áno, ale zajtra sme pozvaní k Hopewellovcom.“ Obrátil sa k rímse kozuba so zbierkou fajok, ktorá ho lákala oveľa viac než práca rozložená na stole. „Konečne som sa stretol s Ustisom Hopewellom a dostal som od neho pozvanie. Čo keby ste ma sprevádzali? Aspoň si trochu oddýchnete od práce.“

„Och, to je krásny plán! Kedy odchádzame z domu?“

Xander sa odmlčal a vzal z rímasy anglickú hlinenú fajku so značkou výrobcu veterníkov na boku. „Okolo pol šiestej? Ak sa upokojí rieka, pôjdeme k nim šalupou, nie po súši.“

„Budem pripravená. Možno by ich potešila misa skorých jahôd. Keď som naposledy hovorila so Selah, pošťazovala sa mi, že im ich spustošili srnce.“

„Jahody, áno. Myslím, že Hopewellovci budú hostiť jednu tabakovú nevestu. Budeš medzi prvými ľuďmi, ktorí sa s ňou zoznámia, nech je to ktokoľvek.“

Xanderove slová sa neminuli účinku: jeho teta natešene zatlieskala ako malé dieťa. Potom sa vrátila do kuchyne k práci, ktorú zrejme robili všetky starnúce tety, a nechala ho premýšľať, prečo vlastne nezostal v prístave dlhšie.

Lebo je už dva roky vdovec.

Nie, odoveli muži sa väčšinou znovu oženili do niekoľkých týždňov.

Lebo fúkal studený vietor.

Nie, dnes fúkal najteplejší vietor od minulej jesene.

Lebo Jamestown sa mu nepáči.

Áno, to je pravda. Ale z prístavu predčasne odišiel najmä preto, lebo žena, ktorá ho v poslednom čase často znepokojovala, mala taký podmanivý pohľad...

2

„Dcéra, tvoj otec vraví, že dnes budeme mať spoločnosť. Mohla by si v záhrade natrhať zopár kvetov?“ Candace Hopewellová preskočila očami zo Selah na slúžku. „Izella, prestri na stôl pre ďalších dvoch ľudí, prosím.“

Keď Izella zmizla v jedálni, Selah na chvíľu zabudla na tabakové nevesty a obrátila sa k matke. „Dvoch, vravíš?“

„Príde pán Renick a pravdepodobne privedie svoju tetu, vdovu Brodiovú. Veď vieš, že má rada spoločnosť. Vymeniť život v Škótsku za tunajší vidieckejší bolo pre ňu určite ťažké.“

„Čo je dôvodom tohto nezvyčajného pozvania na večeru?“

„Obchod.“ Candace otvorila pec a vypustila z nej vôňu pšeničného chleba.

Pravdaže, obchod. Pre čo iné by ho jej otec pozýval k nim domov? Keď Selah vyšla cez bočné dvere, aby vyhovel matkinej prosbe, jej zvyčajne usporiadané myšlienky začali zrazu preskakovať jedna cez druhú. Posadnutosť Xandera Renicka obchodovaním napokon zvíťazila a spôsobila, že Selah ho v duchu obvinila aj z ďalších zločinov. Ale jej otec ho mal rád

a Xander ho často žiadal o radu – bola to česť, ktorú prejavil iba niekoľkým mužom v rozhádanom Jamestowne.

Zemitá vôňa záhrady jej ako vždy vyčistila zmysly presýtené kuchynskými vôňami. Bohužiaľ, pôda sa ešte celkom neprebrala, takže plnú náruč najkrajších letných kvetov dnes nenatrhá. Selah kráčala po cestičkách posypaných rozdrvenými mušľami a skúmala skromnú aprílovú ponuku. Zlatý starček, turica a trpasličie kosatce v záplave zelene. Júnová odmena bola zatiaľ v nedohľadne.

Selah však nepremýšľala o kvetoch, ale o možnom dôvode, pre ktorý sa pán Renick rozhodol poctiť ich svojou spoločnosťou. Znamená jeho dnešná návšteva, že konečne odložil smútok? Selah odtrhla niekoľko stoniek božieho kvetu, vhodného na ich stôl, a hoci takmer vôbec nevoňal, ponorila si do kytičky tvár.

Možno na ženbu s tabakovou nevestou zmenil názor. Alebo ho presvedčil jej otec. Boh vie, že Rose-n-Vale potrebuje paniu. Selah zdvihla pohľad a zaostrila na okno izby Cecily Wardovej. Vyhovovala by mu Cecily? Manželstvo by pokojne mohlo byť „obchodom“, o ktorom sa zmienila jej matka.

Pri ich večernom stole sa zišla zaujímavá spoločnosť. Ustis ako vždy prekypoval dobrou náladou a úprimnosťou, takže pri rozhovore sa ani chvíľu nenudili. V poslednom čase bol trochu bledý, lebo sa ešte celkom nezotavil z vážneho zimného prechladnutia, ale choroba ho duševne nezlomila. A vďaka toľkým pomocníkom v kuchyni dnes stôl zdobili ich najlepšie kameninové misy, až po okraj naplnené skorým anglickým hrachom a novými zemiakmi. Shay, tiež v dobrej forme, im rozprával o veľrybách, ktoré zazrel v morských vlnách, a o nepriateľskej

španielskej galeóne, ktorá prenasledovala Seaflower, kým jej neušli vďaka priaznivému vetru.

Keby nemali spoločnosť, Selah by zostala na svojom mieste v jedálni obloženej dubovými doskami uprostred mihajúcich sa plameňov sviec. Ale dnes večer ona, jej matka a Izella ustavične odbiehali od stola do kuchyne, sprevádzané cinkaním príborov o cínové taniere a čľapotom piva, ktoré si muži dolievali do krčahov. Napokon im priniesli dezert – puding osladený karibským trstinovým cukrom a ozdobený kandizovanou citrónovou kôrou a jahodami, ktoré priniesla Xanderova teta. Cecily nad tou pochúťkou zdvihla ryšavé obočie.

„Pre našich hostí.“ Candace sa usmiala, zatiaľ čo Izella ich obsluhovala. „Najmä pre Cecily Wardovú – ako dar na privítanie vo Virgínii.“

Mladá žena si zjavne užívala, že je stredobodom pozornosti. Vložila si do úst plnú lyžicu pudingu a vyhlásila, že chuť božsky. „Nikdy by som si nemyslela, že v Novom svete ochutnám taký zázrak.“

Lichotivé slová ešte zvýraznili jej prítiažlivý zovňajšok. Červenovlasá a zelenooká Cecily pripomínala skôr Škótku než Angličanku, ale túto záhadu čoskoro vyriešili.

„Moja matka, nech Boh opatruje jej dušu, pochádzala zo škótskej vysočiny. Škótskeho prízvuku sa nezbavila, ani keď sa vydala za otca a presťahovala do Anglicka.“ Pohľadom obišla stôl a na každom sa na chvíľu zastavila, akoby ich po jednom hodnotila. Napokon pozrela na Xandera. „Počula som, že medzi tunajšími kolonistami je veľa Škótov.“

„Áno, väčšinou ide o zmluvných sluhov. Chudobných šľachticov, obchodníkov, zhýralcov...“ Ustis figliarsky pozrel na Xandera. „Desať ráz schopnejších pokaziť existujúce spoločenstvo, než založiť nové, ako vravel náš neslávne známy zakladateľ John Smith.“

Všetci sa zasmiali a Xander sa oprel na stoličke. Selah podráždilo, keď si všimla, že si znovu nasadil na tvár ten svoj neznesiteľný, takmer previnilý úsmev. „Som iba skromný Škót, slečna Wardová. Syn striebrotepca z Culrossu v kráľovstve Fife.“

Skromný Škót, vskutku. Každý iný muž by bol pyšný na to, že je mešťan a člen rady, kmeňový vyjednávač, najväčší vlastníč pôdy v Tidewateri... a na dôvažok bezohľadný tabakový lord.

Cecily už vyzerala zaľúbená. Keď vrhla na Xandera ďalší koketný pohľad, Selah zmeravela. Mala by ju varovať? Xander pozrel na svoj krčah. Úhľadne zastrihnutá brada mu sotva maskovala tmavú pokožku.

„Škótska časť príbehu je pravdivá, ale tým rečiam o skromnosti neverte.“ Shay sa uškrnul a zdvihol lyžicu. „Raz mu bude patriť celá Virgínia. Jamestovnská šľachta sa pred ním už teraz zvíja od strachu.“

Xander vystrel ruku a hánkami láskyplne pošúchal Shaya po opálenej pokožke na hlave, za čo si vyslúžil žmurknutie a tichý smiech.

„Pomoc!“ zvolal zo žartu Shay a vzápätí požiadal o dupľu.

„No tak, Shay,“ mierne ho vyhrešila Candace. „Nepredvádzaj sa pred hosťami!“

Izella pred neho s úsmevom položila posledný puding a potom sa sústredili na záležitosti týkajúce sa osady.

„Počul som, že vy mešťania chcete rozkrájať celú Virgíniu na kusy,“ podotkol Ustis. „A vymenovať šerifa Jamestownu.“

„Áno, je na tom zrnko pravdy.“ Xander položil krčah. „Virgíniu rozdelia na osem grófstiev.“

„Grófstiev?“ Ustis odložil servítku. „Občas ľutujem, že som odstúpil z guvernérskej rady. Na základe vlastných skúseností môžem potvrdiť, že oddeľovanie faktov od výmyslov je dosť únavné.“

„Prihováram sa za kraje, nie za grófstva, rovnako ako väčšina osadníkov, ktorí prichádzajú do Virgínie, lebo chcú

záležitosti riešiť inak než ľudia v Anglicku. Zatiaľ ich sem prišlo päťtisíc a prevažne nesúhlasia s anglickými zvykmi.“ Xander pozrel na Selah a zdvihol jedno obočie. „Presne päťtisícpäťdesiaty sedem, áno?“

Usmiala sa, prekvapená, že si vedie záznamy. „Áno, a keď sa nevesty vydajú a začnú rodiť deti, pribudnú mnohí ďalší.“

„Dcéra.“ Candace sa začervenala ako školáčka, zatiaľ čo Xander sa ticho, šibalsky zasmial. „Takto sa v spoločnosti nerozpráva.“

„Hovorí iba pravdu, vďaka Bohu. Nie je tajomstvom, že tieto nevesty sem poslali preto, aby zvýšili počet obyvateľov Virgínie.“ Ustis pozrel na Selah a prikývol. „To je poriadny rozdiel oproti stovke úbohých bláznov, ktorí prví pristáli pri našom brehu, a takmer všetci boli muži.“

„Veľmi som sa bála, že skončíme ako tie stratené duše z ostrova Roanoke.“ Vdova Brodiová sa viditeľne zachvela. „Nech ich opatruje Boh.“

Zavládlo trúchlivé ticho, ktoré prerušil Xander: „Stále počúvame správy o preživších osadníkoch, ktorí na ostrove Roanoke žijú medzi miestnymi Indiánmi.“

„V to môžeme iba dúfať.“ Candace zdvihla k perám modrý pohár. „Veľa ľudí zmizlo bez stopy. Ako je to možné?“

Selah pozrela na Cecily, túžiac ochrániť ju pred takými strašnými rečami. Ale popravde život vo Virgínii ešte stále pripomínal boj o prežitie, takže všetko okrem maximálnej úprimnosti pôsobilo zavádzajúco.

„Prežili sme strašný hladomor, dlhé suchá aj indiánske nepokoje. Za to môžeme byť vďační.“ Ustis vstal, pochválil jedlo a potom sa s Xanderom utiahol do pracovne.

Shay sa o chvíľu ospravedlnil, že sa chce znovu stretnúť na ulici s priateľmi, a tak pri stole zostali iba štyri ženy. Chlipkali nápoje a rozprávali sa o nevinnejších témach, zatiaľ čo sviece vo svietnikoch sa postupne zmenšovali. Selahine myšlienky

podchvíľou zabľúdili do pracovne, kde sa obláčiky dymu z fajok vznášali okolo zhovárajúcich sa mužov ako škótske príznaky.

Candace neušlo, že Cecily zdvihla ruku a potlačila zívnutie. „Určite ste vyčerpaná, drahá.“

„Práve naopak.“ Cecily v skutočnosti pôsobila oveľa sviežejšie než pri svojom príchode. „Horúci kúpeľ, na ktorom ste trvali, a popoludňajší spánok ma celkom prebrali. Nehovoriac o tomto chutnom bazovom čaji.“

„Predpokladám, že len čo si trochu oddýchnete, začne sa dvorenie.“ Vdove Brodiovej sa od záujmu rozsvietili oči. „Všetci sme už veľmi zvedaví, ktorého muža obdaríte svojou priazňou.“

Selah, ktorá sa usilovne modlila za uzatvorenie šťastných manželstiev, sa usmiala. „Zajtrajšok bude určite zaujímavý, lebo po vybavení formalít už zoznamovaniu nič nebude stáť v ceste.“

„Máte pravdu. Ale ako je možné, že keď je v meste tak málo žien,“ Cecily namierila prst na Selah, „vy ste stále slobodná?“

„To je dobrá otázka,“ uznala Selah a dopila svoj pohár, ktorý jej Izella hneď doliala. „Mám príliš veľa práce v obchode, aby som mohla vyesdávať pri kozube, obložená deťmi.“

„Deti sú dôležitejšie než práca v obchode,“ namietla Candace a rýchlo dodala: „Ale naša dcéra nezostáva za pultom z toho dôvodu, že by mala nedostatok ponúk na vydaj.“

Selah zachytila v matkiných slovách výčitku, a tak zľahčila situáciu. „Mňa si nevsímajte. Každú ženu s dvoma zdravými nohami tu považujú za vzácny úlovok a doslova zahrnú ponukami na sobáš.“

„Ste veľmi skromná,“ odvetila Cecily. „Prezradíte mi, ktorý muž v osade je najžiadanejší starý mládenec, aby som neurobila chybu hneď na začiatku?“

Selah sa začervenala.

Vdova Brodiová sa samolúbo usmiala. „Stačí, keď sa pozriete do pracovne, a dostanete odpoveď.“

Cecily sa zatvárila sprisahanecky a stíšila hlas do šepotu. „Odkedy som vystúpila na breh, nevidela som ani jedného muža, ktorý by sa vyrovnal vášmu synovcovi. Ale povedzte, prečo pán Renick nebol medzi roztúženými mužmi v prístave? Vari si myslí, že manželstvo s tabakovou nevestou by bolo pod jeho úroveň?“

Vdova Brodiová stisla pery a zamyslela sa. Ako Xanderova pokrvná príbuzná a gazdiná dobre poznala synovcove zvyky. „Alexander má dosť zvláštne záujmy. Celé dni myslí len na pestovanie tabaku a svoje nevychované poľovnícke psy...“

„Psy zbožňujem!“ zvolala Cecily. „Najmä poľovnícke s plavou srstou.“

„Jeho sú hnedo-čierne. Ale žartuje, že si dá poslať z Anglicka ďalšie, ktoré budú mať presne takú farbu, akú ste práve spomenuli.“ Jej starnúca tvár sa poskladala do hlbokých vrások. „Vašu lásku k psom nezdieľam, no ručím vám za to, že lepšieho muža, ako je Xander, vo Virgínii nenájdete.“

Cecily sa predklonila. „Povedzte mi o ňom viac.“

Candace pozrela na pracovňu, z ktorej sa Ustis a Xander práve presúvali do susedného salóna. „Viete, keď do Jamestownu prišli prví kolonisti, väčšinou išlo o urodzených Angličanov, nezvyknutých manuálne pracovať. Tí veľmi rýchlo stroškotali. Ale pán Renick je z iného cesta. Jednoducho si vyhrnul rukávy a dal sa do práce. Nebál sa Indiánov, divých zvierat ani ničoho iného. Po mnohých pokusoch vypestoval z karibského semena jemnejší a sladší tabak než ten, ktorý mu vzišiel na poli predtým. Predávame ho v našom obchode, ale väčšinu posielame do Anglicka, kde zaň dostaneme najlepšiu cenu.“

„Predpokladám, že nie je iba schopný pestovateľ tabaku. V tom mužovi sa určite skrýva viac.“

Veľmi málo, pomyslela si Selah a vdýchla voňavý dym z fajky.

Keď sa z vedľajšej miestnosti ozval mužský smiech, vdova Brodiová si vzdychla. „Má malého syna...“

„Syna?“ Cecily sa zamračila.

„Je vdovec ako mnohí tunajší muži.“ Vdova Brodiová zosmutnela. „Nad stratou Mattachanny všetci smútime...“

„Matta... Indiánka?“ Cecily prižmúrila oči. „Ako je možné, že muž v jeho postavení si vzal takú nevestu? Vari títo domorodci nie sú takí, ako ich opisujú v novinách? Nevychovaní, nahí barbari, ktorí uctieajú diabla?“

V tej chvíli Xander stojaci pri kozube pozrel ich smerom. Doľahol Cecilin hlas až k nemu?

Candace si varovne položila prst na pery. „Dostala kresťanské meno lady Rebecca, nech odpočíva v pokoji. Bola veriaca anglikánka, pokrstená vo viere, katechizmus ovládala ako nikto iný a pred vstupom do manželstva ju vyškolil sám reverend Criswel.“

Jej vášnivá obhajoba sa stretla s rozhorčeným mlčaním.

Selah potlačila vzdych a rozhovor nasmerovala do bezpečnejších vôd. „Pán Renick je iba jeden z mnohých vhodných kandidátov na ženie. Ale naše odporúčania možno nebudú stačiť na to, aby ste k nemu pocítili náklonnosť.“

Cecily pokrčila nosom, vybrala si z vrecka vejár a rozvírila ním zadymený vzduch. „Budem postupovať opatrne. Som rada, že my nevesty si môžeme hľadať ženícha, ako dlho chceme, no nerada by som zbytočne zneužívala vašu pohostinnosť.“

„Žena, ktorá sa rýchlo vydá, dlho ľutuje,“ upozornila ju vdova Brodiová. „Často som uvažovala o tom, že sa zase vydám, ale v mojom pokročilom veku...“

„Ešte nie ste jednou nohou v hrobe,“ namietla Candace. „Aj keď Rose-n-Valu by ste veľmi chýbali.“

„Alexander potrebuje skôr manželku než gazdinú,“ vyhlásila vdova Brodiová. „Keby sa oženil, možno by vyriešil svoju nepríjemnú situáciu v Škótsku...“

Cecily využila jej pošmyknutie jazyka a otvorila ústa, aby sa spýtala na podrobnosti, ale Selah rýchlo zasiahla. „Prosím, rozprávajme sa o niečom inom.“

Candace prikývla. „Zajtra Shay vezme všetky tabakové nevesty na prehladku nášho skromného mesta. Začne v pevnosti, alebo skôr v jej zrúcaninách, a potom ich vezme do starého kostola a na nový trh.“

„A čo plantáže za mestom, o ktorých sa toľko hovorí? Rada by som žila vo vnútrozemí alebo na hornom toku rieky, ďaleko od pobrežných močiarov s ich nebezpečnými výparmi, pred ktorými nás varoval kapitán lode. Chcela by som byť paňou svojej vlastnej plantáže.“ Cecily prudko zatvorila vejár. „Okrem toho nám tvrdili, že v James Cittie žije veľa ľudí. Aj že mesto je trochu kultivovanejšie, než sme zatiaľ videli.“

„Na východ odtiaľto máme niekoľko nádherných výhľadov, ktoré vás zaiste potešia,“ upokojovala ju Selah. Aj ona snívala o úteku z mesta. Cecily nič nevyčítala, ale nepáčil sa jej ctižiadostivý záblesk v jej očiach. Je intrigánka? Prefíkaná potvora? Selah si pozrela na kolená zakryté zásterou a rýchlo tú nepeknú myšlienku odohnala. „Manželka by sa zišla aj niekoľkým mužom v Bermudskej stovke*, plantáži pri vodopádoch na hornom toku rieky James. Je to veľmi malebné miesto.“

„Nie je to bližšie k domorodcom?“

„Áno, ale po skončení druhej vojny s nimi žijeme v mieri.“

Selah nedodala, že ten mier je veľmi krehký. V indiánskych vojnách zabili veľa ich priateľov a susedov. Oni sami prežili posledný konflikt iba zázrakom. Powhatanovia boli mocný národ, vzdorovali všetkým nepriateľom aj pokusom o pokrstenie.

* „Stovka“ (angl. „Hundred“) bola stará anglická administratívna jednotka, časť grófstva.

Keby Xander a hŕstka jemu podobných mužov ustavične nevyzývali na zachovanie mieru...

„Cítim sa trochu unavená.“ Cecily zase zívla, tentoraz otvorene.

Na mužoch sa však únava ešte nijako neprejavovala a pokračovali v rozhovore. Selah potlačila zívnutie a pomohla Izelle spratať zo stola prázdne poháre a taniere.

„Do postele s vami,“ rázne zasiahla Candace, keď Cecily zamierila k salónu. „Na raňajky budeme mať kašu a morušový sirup.“

3

Zo všetkých ročných období v Novom svete bola Xanderovým najobľúbenejším jar. Virgínia dokonca prekonala Škótsko, tak ako si ho pamätal. Jeho spomienky na detstvo však postupne slabli. Hmly a lesné zvončeky, pruhy svetla na zemi vítajúcej slnko po dlhej zime, hlboké jazerá a brehy bičované vetrom. Zatvoril oči a snažil sa rozpamätať na podrobnosti. Odkedy ako chlapec pristál pri brehoch Virgínie, nové zážitky mu skreslili väčšinu spomienok. Dokonca aj jeho škótčina už neznela rovnako ako kedysi.

Dnes, keď stál na svojej vlastnej pôde, hlavu mal plnú nepríjemných myšlienok, ktoré ho tlačili ako tabakové listy na steny suda. Tabakové červotoče. Strecha maštale rozderavená krúpami od poslednej búrky. Znečistená pôda pripravená na siatie. Chorí zmluvní sluhovia. Nedávno vymenovaní bezohľadní kontrolóri tabaku.

„Pravdivé slovo!“

Zvuk mladého hlasu, ktorý Xandera oslovil powhatanským menom, ho prinútil otvoriť oči.

„Wingapo!“ zavolať zvyčajný pozdrav, keď sa chlapec objavil na vrchole kopca so svahmi zelenajúcimi sa

listami presadeného tabaku a zaliatymi poludňajším slnkom. Meihtawka nevidel už aspoň mesiac. Keď sa s ním však stretol, zakaždým ho prekvapila jeho podobnosť s Mattachanou. Mal rovnakú stavbu kostí a široko posadené oči ako ona. Aj pekné držanie tela a priateľský výraz, ktorý bol typický pre všetkých Mattaponiov. Na bratranca a sesternicu si boli až neuveriteľne podobní.

„Prinášam správu,“ oznámil Meihtawk po anglicky, z čoho Xander usúdil, že za ním prichádza ako posol svojho kmeňa.

Hneď sa ho zmocnili obavy. Mal nepríjemný pocit, že po krátkom období prímeria sa celá Virgínia pripravuje na ďalšiu vlnu teroru. Xander oprel motyku o peň a venoval Meihtawkovi svoju bezvýhradnú pozornosť vrátane svojej koženej fľaše.

Meihtawk sa napil vody zo studne a potom mu pozrel do očí. „Náčelník Opechancanough ťa žiada, aby si prišiel a zasadol k poradnému ohňu v Menmende, kde má sotva dost miesta na rozloženie svojej prikrývky.“

Takže pozvanie prišlo spolu so sťažnosťou. Ale sťažnosť bola oprávnená. Powhatanská konfederácia, ktorú tvorili mnohé kmene vrátane Mattaponiov, ďalej prichádzala o milovanú pôdu. Kolonisti zatlačali indiánske dediny čoraz ďalej na západ a kedysi rozsiahle územie sa domorodcom scvrkávalo rovno pred očami. Xanderovi stiahlo hruď od pocitu beznádeje, ktorý výraznejšie nezmiernilo ani Meihtawkovo zdvorilé správanie. Práve on zachránil veľa kolonistov pri zatial poslednom konflikte s Indiánmi, keď ich varoval pred plánovaným útokom.

Xander prikývol. „Povedz Opechancanoughovi, že som vypočul jeho žiadosť a že prídem. Ale budem potrebovať čas na prípravu. Ak všetko pôjde dobre, stretnem sa s tebou v Monacan Fields, keď sa ešte šesť ráz vyspíme a slnko bude na oblohe tri prsty vysoko.“

Meihtawkova tvár sa rozžiarila od neskrývanej vďačnosti. Ako posol mal ťažkú úlohu, ale isto vedel, že Xander pozvanie neodmietne. Xander ustavične váhal medzi lojálnosťou k Angličanom a priateľstvom k domorodcom, pričom váhy sa väčšinou naklonili na stranu tých druhých.

Meihtawk sa rozlúčil a zmizol za kopcom, sledovaný pohľadmi niekoľkých robotníkov pracujúcich na poli.

Xander si rukávom košele utrel spotenú hornú peru a vrátil sa ku kopaniu. Robotníci boli roztrúsení okolo neho, kam až dovidel. Dnes si dal za cieľ okopať do súmraku päťsto sadeníc tabaku. Orinoco bola náročná odroda, ktorá vyčerpávala pôdu aj pracovnú silu. Xanderovo úsilie o všestrannosť a pestovanie aj iných plodín vhodných na vývoz sa nikdy nekončilo.

Keď prišiel čas večere, sadol si doma k stolu a na tanier si naložil kopy nakladaných sledov a chlieb. Jedol pomaly a myšlienkami bol pri stole Hopewellovcov, za ktorým sedel ako hosť pred týždňom. Zajtra sa k nim vráti – nie najesť sa, ale dokúpiť zásoby. Z domu radšej vyjde zavčasu, aby sa vyhol zvyčajnému ruchu panujúcemu v ich obchode.

Po večeri zamieril do svojej pracovne, kde ho nebude rušiť hluk, až sa teda pustí do upratovania. Pri dverách ho však zastavila jej otázka.

„Počula som, že zajtra ideš do Jamestownu. Je to tak, Alexander?“

Obrátil sa k nej. „Áno. Potrebujete niečo?“

Hlava v čepci dôrazne prikývla. „Kúp mi keramický džbán s olovenou glazúrou, prosím. Nedávno som sa potkla o Ruby a jeden som rozbila. A prines mi aj najnovšie klebety o tabakových nevestách a prebiehajúcich pytačkách.“

„Tie našťastie získam ľahko,“ uľavilo sa Xanderovi. „Akoby sa už stalo.“

„Ďakujem, synovec,“ prehodila cez plece a každý sa pobral svojou cestou.

V bezpečí pracovne a s poľovníckymi psami ležiacimi pred kozubom Xander uvažoval, že si zapáli fajku. Pohľadom kĺzal po drevenej podlahe, až sa zastavil na Ruby, ktorá sa na nej rozvalovala v celej svojej nohatej nádhere.

„Si krásavica, dievča. Never tete Henriette, ak ti bude tvrdiť opak,“ poradil psovi, ktorý naňho smutno hľadel. Potom sa sklonil a poškrabkal zamatovú hlavu aj hrdzavohnedú srst', žiariacu v slabnúcom svetle. „A pokiaľ ide o teba, sir Jett, najušľachtilejšie stvorenie, aké kedy žilo, tuším ťa vezmem so sebou na návštevu k náčelníkovi Opechanchanoughovi. Posvätná úcta, ktorú k tebe ešte stále cíti, mi možno pomôže.“

Rubin čierny spoločník hlboko, zvučne zabrechal a oči sa mu rozsvietili od radosti, že počuje pánov hlas. Len veľmi neochotne si znovu položil úzku hlavu na vystretú labu.

„Mimochodom, Selah Hopewellová vám obom posielala srdečný pozdrav. To vám určite lichotí, aj keď ste iba psy.“

Zrazu si spomenul, ako pôvabne Selah vyzerala, keď spolu večerali u nich doma. To bolo zvláštne, lebo zvyčajne sa mu pred očami objavila Mattachannina tmavá tvár. Xander sa načiahol za mosadzným plničom a tabakový list vtisol do fajky tak dôrazne, akoby spolu s ním chcel potlačiť aj starú, neutíchnajúcu bolesť. Potom si ju zapálil, vdýchol dym a dúfal, že vidina čoskoro zmizne.

Tabak z jeho poslednej úrody voňal príjemne, silno a sladko. Obchodní zástupcovia v Anglicku mu povedali, že kupujúci zaň platia trojnásobok ceny, za ktorú kupujú tabak od iných pestovateľov. Aj malí obchodníci sa dožadovali ďalších sudov tabaku so značkou Rose-n-Valu. Dokonca sa mu donieslo do uší, že po ňom pomenovali cestu v jeho rodnom meste. Xander nad tým iba pokrčil plecami a považoval to skôr za výmysel než fakt.

Kto to kedy počul, aby ulicu pomenovali po synovi škótskeho striebrotopca?

Kým Shay vyberal zo škatule váhy, aby mohol začať predávať, Selah vybaľovala práve doručené debny z Anglicka, v ktorých sa nachádzal vytúžený čínsky porcelán. Tento krehký tovar vždy poukladala do výkladu, aby prilákala okoloidúcich, a za každým ho veľmi rýchlo vypredali. Jamestownskí aristokrati, posadnutí svojím vzhladom, vždy pribehli prví, keď do prístavu vplávala zásobovacia loď. Od príchodu tabakových neviest mosadzný zvonček nado dvermi obchodu vyzváňal od úsvitu do západu slnka.

Ich otec ako hlavný obchodník kolónie viedol účtovníctvo, zatiaľ čo ona a Shay sa starali o všetko ostatné, od sekier až po ľanové nite a sklené gombíky. Tovar – vrátane jej obľúbeného z exotickej Indie – im teraz chodil pravidelne a jeho zásoby každým rokom rástli. Jamestownčania kedysi chodili v handrách, no teraz sa pyšne predvádzali v najkrajšom oblečení z dovozu. V obchode ani nemali dosť políc na vystavenie obrovského množstva voňavého korenia z ďalekých prístavov vedľa cukrovínok a kulinárskych lahôdok. Aj keď život zostával neistý, aspoň hľadeli do budúcnosti s plnými bruchami.

Shay nôtiaci si pieseň, ktorú sa naučil na mori, prešiel cez vedľajšie dvere do susednej miestnosti, kde kedysi uzatvárali obchody s navštevujúcimi kmeňmi. Pri Chickahomskom chodníku na sever od nich zriadili nové trhovisko, ale podľa najnovšej zmluvy kolonisti nesmeli domorodcom dodávať plátenný, bavlnený alebo iný tovar. Hoci drevené palisády starej Jamesovej pevnosti sa zrútili – doslova schátralí a v posledných

rokoch ich používali na palivo –, neviditeľné prekážky medzi domorodcami a Angličanmi zostali na svojom mieste.

Niektorí sa ich odvážili prekonať. Odvážni a vytrvalí muži, ako bol Xander Renick.

Len čo si to pomyslela, ozval sa zvonček nad vchodom. Hoci slnko sotva vyšlo nad východný obzor a osvetlilo ich pult, do obchodu vstúpil prvý zákazník – muž, o ktorom práve premýšľala. Za otvorenými dverami obchodu stál jeho pekný čierny osedlaný kôň. Zaujímalo ju, ako sa volá. Pochádzal z Massachusetts a patril k odolnému plemenu, ktoré údajne zvládne míľu za necelé dve minúty a vyše osemdesiat míľ za jediný deň.

„Dobrý deň, slečna Hopewellová.“ Zložil si tmavý plstený klobúk a úkosom na ňu pozrel. Alebo ho zaujal tovar, ktorý nedávno vyložila na police za sebou?

Sekundu postál na prahu, orámovaný slnečným svetlom. Hoci cez ich dvere prešiel už nespočetne ráz, znovu sa mu podarilo zapôsobiť na ňu. Selah usúdila, že za to zrejme môže jeho nezvyčajný štýl obliekania. Hornú časť tela mu zahaľovala dlhá ľanová košeľa bez volánov, takých obľúbených medzi márnivými mužmi, ku ktorej si obliekol jelenicové jazdecké nohavice a obul čierne kožené topánky. Dublet, ktorý sa jej na mužoch nikdy nepáčil, vymenil za voľnejšiu vestu. Nebol oblečený všedne ako robotník z plantáže, ale ani ako džentlmen. Dolnú časť tváre mu zatieňovala úhľadne pristríhnutá brada, pretkaná ryšavými chĺpkami.

„Dobré ráno, pán Renick.“ Pozrela na krehkú šálku vo svojich rukách, na ktorú takmer zabudla. „Cítite sa dnes ráno dobre?“

„Áno,“ odvetil stručne. „Potrebujem väčšie množstvo tovaru. Najlepšej kvality.“

„Pochybujem, že ste prišli po tieto porcelánové šálky.“ Vrátila poslednú na policu, zatiaľ čo jej vymenúval veci, o ktoré má záujem.

„Koráliky z benátskeho skla – dosť na naplnenie dvoch batohov. Deväť tuctov medených príveskov. Malé nástroje. Všetky mosadzné náprstky, ktoré nájdete vo vašom obchode. Rôzne druhy gombíkov. Ihly a nite. Zopár sklenených hračiek.“

„Pre deti?“ spýtala sa a vystrela ruku k polici s maličkými anjelmi a figúrkami zvierat. Postupne zhromažďovala požadovaný tovar, počítala a prepočítavala, vďačná za prácu, ktorá jej nedovolí stáť pred ním ako omráčená a ukladať si do pamäti každú jeho črtu.

Keď podpisoval potvrdenie, že za tovar zaplatí tabakom, na pravej ruke sa mu zaligotal pečatný prsteň. Jeho podpis vyzeral rovnako pozoruhodne ako on sám, pričom najodvážnejšie v ňom pôsobilo písmeno X. Selah premýšľala, prečo sa nikdy nepodpisuje krstným menom Alexander. Priezvisko Renick vyzeralo nečitateľne, v atramentovej škrvne rozoznala iba písmeno R.

„Tak, slečna Hopewellová, ako prebiehajú pytačky v našom meste?“ usmial sa na ňu tým svojim polovičným úsmevom, ktorý ju zakaždým znepokojil.

Selah zaplavilo zvláštne teplo. Ďalej mu pripravovala tovar, pričom na sebe cítila jeho skúmový pohľad. „Robíte dobre, že žijete na vidieku, pane. Jamestownský vzduch sa doslova chveje od búšenia sŕdc mužov a žien, bezhlavo sa rútiacich do manželstva.“

Keď sa ozval zvonček pri dverách, Xanderov dunivý smiech náhle stíchol, a keď pohľad Heliona Laurenta, ktorý práve vstúpil, padol na tovar na širokom pulte, dobrá nálada ho celkom prešla. Selah odolala túžbe nahádzať všetky veci do pripravených batohov. Kiež by bola o niekoľko sekúnd rýchlejšia...

„Monsieur Renick, v poslednom čase vás v Jamestowne vídam zriedka.“

Laurentov hlas, viacvrstvový ako francúzske sladké pečivo, sa rozľahol tichým obchodom. Okrem neho sa Selah na ňom

páčilo už iba jeho zvučné meno, ktoré znelo, akoby ho vybrali z francúzskej rozprávky. Laurentovo oblečenie, od dubletu prešívanejho striebornou niťou až po veľké rozety na topánkach, jasne prezrádzali, že v Jamestowne má vysoké postavenie a že nedávno navštívil Francúzsko.

Podišiel k nim a v jeho hlase zaznela jemná výčitka. „Chystáte sa na návštevu k Indiánom? A mademoiselle Hopewellová vám pomáha, ako vidím.“

„To, čo robím, sa vás vôbec netýka,“ pokojne odvetil Xander, ale nezdvihol zrak od kúpeného tovaru. „A slečna Hopewellová iba robí, o čo ju ako zákazník požiadam.“

Laurent si pohrdavo odfrkol a začal si prezerat' vystavený tovar, pričom občas vystrel ruku a dotkol sa nového alebo nezvyčajného predmetu. Napokon zastal pred lekárenskými nádobami, ktoré ako lekár v kolónii používal pri svojej práci. Ale z toho, čo rozdával svojim pacientom, Selah nechcela vôbec nič.

Rýchlo zabalila Xanderovi kúpený tovar, pričom dala pozor, aby ho nepoškodila.

Náhle ticho, ktoré zavládlo v obchode, prilákalo jej otca z kancelárie v jeho zadnej časti. „Vidím, že dnes ste si privstali, Xander.“

„V májové ráno je jazda na koni do mesta príjemná,“ odvetil. „Okrem toho, v tomto vetre by plavba po rieke bola dosť nebezpečná.“

„Máte pravdu.“ Ustisov pohľad padol na plné batohy. „Ale šalupou by ste svoj nákup dostali domov ľahšie.“

Selah sa nenápadne načiahla za otcovou rukou a varovne ju stisla. Keď si Ustis všimol Laurenta, rýchlo sa spamätal, vzal jeden batoh a vyprevadil Xandera z dverí. Selah ich nasledovala.

Keď zastali na zaprášenej ulici, dosť ďaleko od zvedavých uší, Ustis povedal svoj názor. „Neprieviedol vás k nám iba záujem o tabak, však? Chystáte sa k Powhatanom. Ale nie oficiálne ako

posol, lebo na vašom krku nevidím perlový náhrdelník.“ Vtom zbadal na zemi privesok, obľúbený medzi Indiánmi. Zohol sa poň a vrátil ho do batohu. „Musím vám pripomenúť, že nikto nesmie navštíviť indiánske mesto, obydlie alebo útočisko bez povolenia guvernéra alebo miestneho veliteľa...“

Xander dokončil ustanovenie zákona namiesto neho: „... inak zaplatí pokutu štyridsať šilingov, ktoré budú použité na verejnoprospešné účely.“

Ustis vstal a napravil si okuliare. „Štyridsať šilingov je pre tabakového lorda almužna.“

„Radšej by som zaplatil trojnásobok, než by som mal požiadať povýšeneckého guvernéra Harveyho o povolenie.“

Selah sa k nim priblížila a zacítila prenikavú vôňu konskej srsti. „Otec, zabúdaš sa.“ Keď na ňu uprel nechápavý pohľad, potichu dodala: „Hovoríš s nedávno vymenovaným veliteľom grófstva.“

„Ach, pravdaže.“ Ustis pozrel na Xandera, akoby ho zrazu videl novými očami. „Ako veliteľ môžete ísť kamkoľvek a urobiť čokoľvek sa vám zachce. Pravdaže, s určitými obmedzeniami.“

Selah ukázala na priviazaného koňa Heliona Laurenta. „Mohlo by to byť nebezpečné.“

„Čo by mohlo byť nebezpečné?“ Xander na ňu pozrel a pobavene pokračoval: „Ísť k domorodcom, alebo pohádať sa s guvernérom a jeho radcami?“

Nad jeho žartovnou poznámkou takmer prevrátila oči.

„Jedno aj druhé.“

Tento fúzatý anglický bojovník však aj tak nebojácne vstúpi na nepriateľské územie, nech sa stane čokoľvek.

Nasadila prosebný tón: „Spomeňte si, čo sa stalo tým nešťastným osadníkom, ktorí prijali posledné pozvanie od náčelníka Opechcanougha.“

„Všetkých pozabíjali tomahavkami, aj keď boli ozbrojení až po zuby,“ ľahostajne odvetil Xander. „To nemôžem poprieť. Modlite sa za mňa, dobre?“

Jeho vážna prosba Selah prekvapila. Vystrela ruku a dotkla sa jeho rukáva. „Budem, nebojte sa.“ *Poprosím Boha, aby sa zmiloval nad vašou tvrdohlavou, nenásytnou dušou.*

Keď pozrel na jej ruku, zahanbila sa a pustila ho.

Ale Ustis ešte neskončil. „Čo vás privádza do ich tábora?“

„Neviem.“

Úsečná odpoveď vôbec nezmiernila jej obavy.

„Nerozmyslíte si to ešte?“ naliehal naňho Ustis. „Nevezmete si so sebou zbrane? A strážcu?“

„Aby sme vyzerali ako útočiacie vojsko?“ Xander pokrútil hlavou. „Predvolanie z Menmendu, hlavnej pevnosti Powhatanov, mi priniesol Meihtawk. Zveril by som mu aj vlastný život.“

„Áno, ako priateľ nás ešte nesklamal. Ale k tomu úskočnému náčelníkovi by som sa ani na chvíľu neobrátil chrbtom, aj keď sme s ním nedávno uzatvorili zmluvu. A pokiaľ ide o našu vlastnú vládu, dajte si pozor na Harveyho, Laurenta a ich pešakov. Ak sa dozvedia, čo chystáte, obvinia vás zo špehovania.“

Po tých slovách sa jej otec vrátil do obchodu, zatiaľ čo Selah zostala vonku. Jamestown sa pomaly zobúdzať. Slaný vzduch oťažel vôňou horúcich sladkých žemlí z pekárstva, ktoré sa nachádzalo za cestou posypanou rozdrvenými mušľami. Čajky krúžiace nad ich hlavami, škriekajúce a kŕmiace sa zdochlinami, Selah ešte väčšmi znervóznil.

„Vráťme sa k zábavnejším témam,“ navrhol Xander, keď zatvoril vydúvajúcu sa sedlovú tašku. „Vybrala si už Cecily Wardová manžela?“

Selah naňho uprela tvrdý pohľad. Osobnou poznámkou ju zaskočil. Zapáčila sa mu Cecily na prvom stretnutí? „Nie, ešte nie. Ale rada nás upozornila, že na nevesty nesmieme tlačiť.“

Xander sa vyšvihol do sedla. „To povedzte všetkým tým nedočkavým mužom.“

„Vlastne sa už v meste objavilo niekoľko zaľúbených dvojíc.“ Usmiala sa alebo sa o to aspoň pokúsila, lebo predstava, že Xander odíde, ju ešte stále znepokojovala. „Ako dlho budete preč z Rose-n-Valu?“

„Iba krátko. Pri práci na plantáži si nemôžem dovoliť dlhú dovolenku.“ Žmurkol na ňu. „Netvárite sa tak sklúčene, slečna Hopewellová.“

Kto žmurká, spôsobuje bôľ.

Aktuálne príslovie však nijako neoslabilo čaro Xandera Renicka.

Pozrela si na nohy, aby nemusela hľadiet naňho. „Nemôžem sa zmieriť s vašou nebezpečnou misiou.“

„Vás sa predsa netýka, alebo áno?“

„Týka sa všetkých Virgínčanov, pán Renick.“ Najmä vášho malého syna. „Ste... nenahraditeľný.“

„A vy, krásna dáma, ste nesmierne veľkodušná. Tolľkú chválu si ani nezaslúžim.“ Obrátil svojho koňa na západ. „Vaše modlitby ma budú sprevádzať a ochránia ma lepšie než hrdzavá mušketa alebo kord.“

Ich pohľady sa naposledy stretli. Selah s hrčou v hrdle hľadela za Xanderom, ako sa vzdáľuje po ulici plnej radových domov, kým jej nezmizol z očí. Na zemi pristála ďalšia čajka a pustila sa zobať do nejakej zdochliny. Pohľad na nenásytného mrchožrúta ju zahnal späť do obchodu, kde narazila na Laurenta. Márne sa rozhliadala okolo seba. Shay aj otec mali prácu inde.

„Potrebujem vašu pomoc pri rozhodovaní o ženskej záležitosti.“

Lekárov úlisný tón Selah podráždil ešte viac.

Chytil ju za lakeť a odviedol k polici s lacnými ozdobami. Závan jeho kolínskej Selah takmer omráčil. „Čo by ste odporučili žene s náročným vkusom?“

Jemne sa mu vykrútila a odviedla ho k vyhľadávanejšiemu tovaru. „Čo by ste povedali na tieto rukavičky z jahňaciny? Alebo na túto modrú fľaštičku toaletnej vody?“ Odmietla k nemu zdvihnúť zrak. „Prečo nekúpiť obe a rozhodnutie nechať na dámu?“

Laurent sa zasmial. „Vskutku skvelá práca na dcéru hlavného obchodníka kolónie. Vždy idete tak odhodlane po peniazoch, slečna Hopewellová?“

„Ak sa pýtate, či sa vám snažím vyprázdniť vrecká, tak odpoveď znie nie, pane.“

Odstúpila od neho a zaplavila ju úľava, keď sa dvere s cinknutím znovu otvorili a do obchodu vstúpil ďalší zákazník. Pohľadavo hľadela za Laurentom, ktorý odišiel bez pozdravu a s prázdnyimi rukami. Nekúpil vôbec nič.